

РЕШЕНИЕ

№ 11482

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2144** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. С. (S. S.), гражданин на И., чрез адвокат П. А., с посочен адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3 срещу отказ за издаване на виза тип „D“ по заявление от 26.11.2025 г. на консулско длъжностно лице, при посолството на Република България в [населено място], И..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Инвокират се доводи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, но въпреки това визата е отказана. Посочва се, че С. С. има сключен трудов договор с български работодател, което оправдава целта на планирания престой. Работодателят от своя страна е представил и изискуемите по Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) документи, които сочат ясно намерението на жалбоподателя да работи в страната. Проведена е успешна съгласувателна процедура с Агенцията по заетостта, която е валидирала сключения трудов договор, след като Дирекция „Миграция“ – МВР не е изразила отрицателно становище и не е прекратила съгласувателното производство. Твърди се, че в отказа липсва точно описание на фактическите предпоставки, дали възможност на административния орган да постанови оспорения акт. Не е посочено, каква е точно информацията, чиито анализ е довел до извода, че чужденецът не е доказал целта и условията на заявеното пребиваване и че ще използва дадената му виза за последващо безпрепятствено и

безконтролно пътуване в ЕС. Тези обстоятелства лишават оспорващия да разбере, защо точно, поисканата виза му се отказва, за да може да организира пълноценно защитата си. Посочена е практика на Върховния административен съд по подобни казуси.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Представява се от адвокат А., която поддържа жалбата и не се представява. Не претендира се присъждане на разноски.

Ответникът не се явява и не се представява. От пълномощника му юрист А. е представено писмено становище, в което жалбата се оспорва. Твърди се, че в случая се касае за фиктивност на твърдените трудови взаимоотношения, като целта е да се заобиколи миграционното законодателство. Сочи се, че правото на достъп до територията на дадена страна не е субективно право и че държавните членки са запазили своя суверенитет в областта на миграцията и визовия режим. Позовава се на практика на АССГ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

С писмо рег. № 536400-100763 от 07.11.2025 г. Дирекция „Миграция“ – МВР е уведомила „Бира Бокс София“ ООД и Директора на Дирекция „К. отношения“, МНВР, че за четири лица, граждани на И., между които и С. С., има предоставен достъп да пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно становище на Агенцията по заетостта, за срок от три години. Лицата следва до 20 дни от получаване на това съобщение да подадат документи за издаване на виза тип „D“.

Със заявление, подадено на 26.11.2025 г. в посолството на Република България в [населено място], И., С. С., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на С. С., издаден от компетентните индийски власти, 2. Полица за сключен договор за медицинска застраховка за чужденци за периода 15.12.2025 г. до 14.06.2026 г., с лимит на покритие 60 000 щатски долара, 3. Трудов договор, сключен между „Бира Бокс София“ ООД и С. С., съгласно който последният е назначен на длъжност помощник в кухня, с място на изпълнение на длъжността, [населено място], [улица]. Договорът влиза в сила след издаване на единно разрешение за пребиваване и работа на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Работодателят се задължава да осигури жилищно настаняване на работника. 4. Нотариално заверена декларация, подписано от Г. Г., видно от която, същият се съгласява шест лица, граждани на И., между които и С. С. да бъдат настанени по време на престоя им в България, в притежавано от него жилище, находящо се в [населено място], област С., [улица], 5. Сертификат за липса на криминални прояви на С. С., издаден от компетентните власти на И..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че са налице съмнения за автентичността и истинността на представените документи. Декларирани са неверни обстоятелства и данни пред компетентните държавни органи. Не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване. Налице е формално изпълнение на изискванията на действащата нормативна уредба, с цел получаване на пребиваване с последващо безпрепятствено и безконтролно пътуване в ЕС, както и установяване и пребиваване в страни от ЕС.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от

Закона за чужденците и Заповед № 19/23.09.2025 г. на посланика на Република България в гр. Ню Д., И., с която Г. Г., консулско длъжностно лице в Консулска служба при посолството на Република България в гр. Ню Д., И., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ, анулиране или отмяна на визи.

Като доказателство по делото е прието писмо вх. № 1-37 от 05.03.2026 г., подписано от председателя на Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДАНС). По повод на проведена съгласувателна процедура във връзка с подадено от С. С., заявление за издаване на виза тип „D“, апликантът не е идентифициран като заплахата за националната сигурност.

От друга страна е направен анализ на документите, представени от работодателя „Бира Бокс София“ ООД, като са изброени представените пред Агенция по заетостта документи. Посочено е, че не е представена длъжностна характеристика за длъжността и че дружеството има назначени десет български гражданин, по трудово правоотношение, което е в противоречие с чл. 7, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ. Тъй като за посочената длъжност не са необходими никакви особени професионални умения, поради което тя би могло да бъде заета и от български граждани.

На последно място е посочено, че тъй като С. С. никога не е влизал на територията на Ш. пространство, той не е имало как да подпише лично, трудовия договор.

Направен е извод, че за да бъде издадена исканата виза са използвани неистински документи и са декларирани неверни обстоятелства, което е основание да се приеме, че целта е с била да се изпълнят формално изискванията за получаване на разрешение за пътуване, за да може чужденецът безконтролно да се придвижва впоследствие на територията на Ш. пространство, поради което ДАНС изразява отрицателно становище за издаване на виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на С. С. на 28.01.2026, поради което следва да се приеме, че подадената, директно в АССГ жалба на 09.02.2026 г. (вх. № 4615) е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Г. Г., консулско длъжностно лице в Консулска служба при посолството на Република България в гр. Ню Д., И., който е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма.

Посочени са правните основания - налице съмнения за автентичността и истинността на представените документи. Декларирани са неверни обстоятелства и данни пред компетентните държавни органи. Не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване. Налице е формално изпълнение на изискванията на действащата нормативна уредба, с цел получаване на пребиваване с последващо безпрепятствено и безконтролно пътуване в ЕС, както и установяване и пребиваване в страни от ЕС“.

В разглеждания казус е безспорно, че С. С. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

Съгласно ал. 4 на посочената разпоредба (в приложимата редакция към момента на подаването на заявлението за издаване на виза), заявление за издаване на разрешение по ал. 1 се подава в дирекция "Миграция" или в отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи от работодателя или упълномощено от него лице или лично от чужденеца, когато има разрешение за продължително пребиваване, като заявлението се подписва и от работодателя. Когато чужденецът има разрешение за продължително пребиваване, срокът за подаване на заявлението е до два месеца преди изтичане на пребиваването му. При подаването на заявлението на заявителя се предоставя информация относно всички документи, необходими за получаване на разрешението, включително за произтичащите от него права и задължения за чужденеца.

В ал. 5 на чл. 24и от ЗЧРБ са посочени всички документи, които следва да бъдат подадени със заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа".

Дирекция „Миграция“, извършва проверка на документите и в случай, че намери, че те са представени в пълнота и съдържанието им отговаря на изискванията за издаване на исканото разрешително, тя ги изпраща по електронен път на Агенцията по заетостта. Заявленията и приложените документи се изпращат по електронен път и на Държавна агенция "Национална сигурност", която в срок до 14 дни изпраща писмено становище по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" (чл. 24 и, ал. 11 от ЗЧРБ, в приложимата редакция).

Според чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда.

След приключване на съгласувателната процедура, когато заявлението по ал. 4 е подадено от работодателя или упълномощено от него лице, дирекция "Миграция" изпраща по електронен път на работодателя съобщение в тридневен срок от постъпването на положителни становища по ал. 11 и 12, в което се посочва, че за чужденеца са налице основания за предоставяне на достъп до пазара на труда. Съобщението се изпраща и до дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи (чл. 24и, ал. 14 от ЗЧРБ).

Анализът на събраните доказателства, направен в контекста на цитираните правни разпоредби, не дава възможност на настоящият съдебен състав да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в нормата на чл. 24и от

ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат са описани в ЗЧРБ и правилника за прилагането му.

В разглеждания казус е безспорно, че работодателят „Бира Бокс София” ООД има сключен валиден трудов договор с С. С., описан подробно по-горе.

Видно от писмо рег. № 536400-100763 от 07.11.2025 г., съставено на основание чл. 24и, ал. 14 от ЗЧРБ, Дирекция „Миграция” – МВР е уведомила „Бира Бокс София” ООД и Директора на Дирекция „К. отношения”, МНВР, че за четири лица, граждани на И., между които и С. С., има предоставен достъп да пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно становище на Агенцията по заетостта, за срок от три години. Лицата следва до 20 дни от получаване на това съобщение да подадат документи за издаване на виза тип „D“.

Тоест в разглеждания казус, във връзка с подаденото заявление от работодателя „Бира Бокс София” ООД, по отношение на издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" на С. С., е проведена успешна съгласувателна процедура и на чужденецът е предоставен достъп до пазара на труда.

На С. С. е осигурено настаняване, в притежавано от работодателя жилище и видно от представената декларация предлаганите условия на труд.

От друга страна е вярно, че заявленията за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа", заедно с приложените към тях документи се изпращат за становище на ДАНС, която съгласно чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС, осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България.

В случая ДАНС е изразила отрицателно становище, по отношение на издаването на виза тип „D“ на С. С..

Без съмнение, според чл. 4, ал. 1, т. 14 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, свързани с миграционни процеси.

Съдът не възприема мотивите на ДАНС, послужили за издаването на отрицателно становище, защото те не са свързани със защитата на националната сигурност, каквато е основната функция на агенцията, а се базират на хипотези, предположения и несъществуващи обстоятелства.

В становището на ДА „НС“ не е посочено, кои са неистинските от представените документи и кои са неверните данни, които са декларирани, за да се получи исканото разрешение за пътуване. Работодаателят е представил всички необходими документи пред компетентния държавен орган – Агенция по заетостта, която е оторизирана да прецени тяхната истинност, както надеждността на изявленията на работодателя, във връзка декларираната от него нужда от работна ръка. По отношение на трудовия договор, в условията на развитие на дигиталните технологии е общоизвестно и широко практикувано даден документ да бъде сканиран и изпращан по електронен път, на лицето, което следва да го подпише, независимо в коя точка на света се намира. След подписването му документът може да бъде върнат отново по електронен път и да служи като доказателство за изявлението на подписалото го лице, което в случая най-вероятно

се е случило.

Вярно е, че работодателят не е поел задължение за поемане на транспортните разходи на чужденеца, но това не прави несигурно напускането от чужденеца на страната след изтичане на определения срок, защото същият си е запазил електронен самолетен билет, за което очевидно има средства. От друга страна, предвид на факта, че на същия е предоставено право да работи на територията на страната срещу възнаграждение за срок от три години, е логично той да има налични средства, с които да заплати транспортните разходи, свързани с напускането на страната, след изтичането на тригодишния му разрешен престой.

Правно относими и разбираеми биха били аргументите на ДА „НС“, ако агенцията, в рамките на своите компетентности беше събрала данни и беше констатирала, че чужденци, наети от „Бира Бокс София“ ООД не са напускали страната в рамките на срока на разрешения им престой или че дружеството участва в схеми за издаване на разрешения на пребиваване на чужденци, с цел незаконен трафик на хора. В случая такива данни не са изложени, поради което становището на ДА „НС“ не може да бъде прието като основание за постановяване на процесния отказ за издаване на виза.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) какви съмнения за автентичността и истинността на кои от представените документи е налице. Не е ясно също, какви неверни обстоятелства и данни са декларирани и защо е прието, че не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване.

Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените изводи, базирана на конкретни фактически предпоставки.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ (независимо, че последното основание не изрично упоменато в оспорения отказ) са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и

определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност. В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

За пълнота съдът намира, че следва да отбележи, че изразеното от ДАНС отрицателно становище няма пряко отношение към заявлението за издаване на виза тип „D“, най-малкото защото в ЗЧРБ не съществува разпоредба, която да обвързва това становище с волеизявлението на компетентното консулско длъжностно лице. При положение, че Дирекция „Миграция“ – МВР – държавният орган, ангажиран пряко по силата на закона да упражнява административен контрол върху чужденците и да следи за спазване на миграционното законодателство е преценила, че по отношение на С. С. не е налице миграционен риск, не може да се приеме, че отрицателното становище на ДАНС, която е пряко ангажирана преди всичко със защита на националната сигурност, би имало решаващо значение в случая. По друг начин би стоял въпросът, ако кандидатът е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност, какъвто очевидно той не е.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на консулско длъжностно лице в Консулска служба при посолството на Република България в гр. Ню Д., И., за ново разглеждане на подаденото от С. С., гражданин на И., искане за издаване на виза тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. С. (S. S.), гражданин на И., чрез адвокат П. А., отказ за издаване на виза тип „D“ по заявление от 26.11.2025 г. на консулско длъжностно лице, при посолството на Република България в [населено място], И..

ВРЪЩА делото като преписка на консулско длъжностно лице в Консулска служба при посолството на Република България в гр. Ню Д., И. ново разглеждане на направеното от С. С. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.